

S.O.S. HAÏTI

Driemaandelijks contactblad : verschijnt in maart-juni-sept.-dec.

van Haïticentrum v.z.w

Zwaluwenstraat 2

8850 Ardoois

tel. (051) 20.50.97

rek. BE50 462-8351041-18

Bic : KREDEBEBB

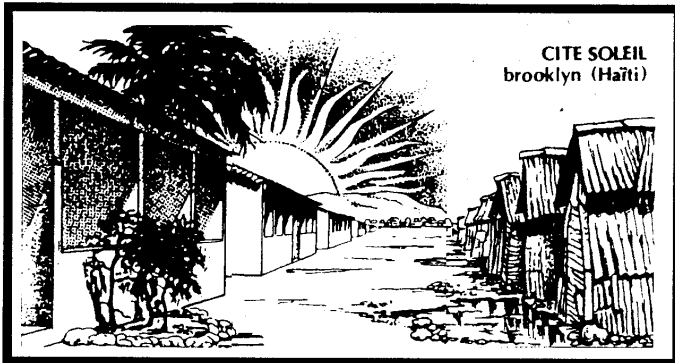
Herfstnummer 145 Sept. – 2016

Verantw. Uitg. André Windels

Hondsmertjesstr. 67

8870 KACHTEM

Tel. 051/ 43 68 41

Beste Haïti-vrienden,

September : een nieuwe start voor zovelen,
een nieuw schooljaar,
een nieuw werkjaar,
vakantie voorbij,
uitstappen zijn verleden tijd.

De herfst en winter zullen zich stilaan aanmelden en de tijdstrommel doet weer zijn werk : stap na stap, dag na dag.

Alles krijgt stilaan weer zijn normale gang. Voor ons, in ons Belgenland zal er niet zoveel veranderen. Alleen de natuur zal straks weer zijn mooiste kleuren tonen, er komen langere avonden en kortere dagen, de winterjassen worden straks weer boven gehaald. Gelukkig dat we die hebben.

Wat zou er veranderen in Haïti?

Daar kent men geen winter, gelukkig misschien voor de armen die dag en nacht op straat leven. Maar er komt wel het **regenseizoen**.

DAT is voor de mensen de slechtste periode van het jaar.

Regen, regen en nog eens regen, niet ganse dagen aan één stuk maar elke avond valt het water met bakken uit de hemel. **DAN** is het voor de mensen koud, dat is hun winter en vooral, wie in een krot woont woont om zo te zeggen buiten. Voor die

mensen is alles dan te herbeginnen, vooral het herbouwen van hun huisje (krot).

Wij zouden hier soms klagen van de koude of van de regen. Natuurlijk is het erg als er overstromingen zijn en vooral als er doden vallen door verdrinking, maar in Haïti is het altijd een strijd om te overleven.

En toch blijven die mensen steeds optimistisch. Altijd lachen, altijd even vriendelijk, altijd dankbaar.

Waar halen ze die kracht?

Uit hun geloof !

Bon Dieu zal hen eens een gelukkig leven geven.

En ze blijven maar hopen!

En ze blijven maar bidden!

En ze blijven maar elkaar steunen en helpen!

Goede mensen,
waarom zouden wij hen ook niet verder helpen?
Wij hebben allemaal de mogelijkheid daartoe.

Wie weinig heeft geeft weinig, wie veel heeft kan wat méér geven!

Zullen wij daardoor armoe lijden?

Zullen wij daardoor iets tekort hebben?

Laten wij door onze hulp de zon brengen in hun gezinnen en leven.

Dank je wel voor je meevoelend hart.

André Windels, voorzitter

Met de steun van **Noord-Zuid** van onze **Provincie West-Vlaanderen** kunnen we verder meehelpen aan onze projecten tot alfabetisering en opbouw van de arme bevolking in Haïti. Reeds enkele keren mochten wij met S.O.S. Haïti hun duidelijke en bijzondere steun ontvangen.

Dank aan : Noord – Zuid West-Vlaanderen

DE STUDENTE

Studeren bij een tropisch klimaat is een bijzonder zware karwei. Daarbij maakt de benarde economische situatie de opdracht voor de meeste leerlingen nog moeilijker.

In een provinciestedje zoals Hiche kan er wellicht geen enkele student zich alle handboeken aanschaffen, sommige zijn ook genoodzaakt af en toe een maaltijd over te slaan.

Liederen over de mooie studententijd bestaan hier niet., toch hoor je Rosel ne nooit klagen.

Rosl ne weet heel goed dat niet alle jonge mensen, en vooral meisjes, uit het heuvelland de kans krijgen om verder te studeren .

Hoewel nog vrij jong is het leven van Rosel ne tot nu toe heel eigenaardig verlopen.

Ver buiten het dorp, aan de voet van het gebergte, stond haar ouderlijk huisje. Water halen naar de rivier en de zorg voor de kleinere kinderen was haar taak als oudste van een gezin met vijf kinderen.

Af en toe zond men haar naar de markt in een naburig dorp maar verder dan die marktplaats gaat de horizon voor de meisjes niet in dat afgelegen gebied.

Tot haar veertiende jaar was Rosel ne analfabeet, zoals de meeste meisjes en niets wees erop dat dit ooit zou veranderen.

Op een dinsdag kwam haar vader van de geitenmarkt.

Hoog op de overladen vrachtwagen werd er luid gepraat en gelachen. Een te lage boomtak stootte plots de man achterover van de vrachtwagen.

Met een dof geluid viel hij op de grond en was op slag dood.

Negen dagen lang hing een wit gordijn in de deuropening van hun hut. Tijdens die rouwplechtigheid kwamen mannen en vrouwen uit het hele heuvelland om mee te treuren en te troosten, om aan te moedigen en goede raad te geven. Uiteindelijk zag iedereen in dat een weduwe met 5 kinderen niet kan overleven op die eenzame plek en zo kwam er een mooie beweging van solidariteit op gang.

Iemand zorgde voor een hoekje grond aan de rand van het dorp, anderen brachten palen en planken, nog anderen kwamen enkele dagen werken.

Binnen de week stond een klein huisje recht en woonde het beproefd gezin vlak bij het dorp.

Zonder veel overtuiging vroeg een onderwijzer of Rosel ne soms zin had om school te lopen.

‘ Heel graag ‘ antwoordde het meisje en **DIE** dag veranderde haar leven.

Zo kwam Rosel ne terecht in het eerste leerjaar.

Ze was dubbel zo oud als haar klasgenootjes. De leerkrachten dachten dat het schoollopen maar een tijdje zou duren.

Intussen kon het kind uit het heuvelland toch iets leren.

Nu kan Rosel ne er om lachen want de tijd van het eerste studiejaar ligt al lang achter de rug. Ze is intussen een knappe juffrouw van zesentwintig jaar en neemt straks deel aan het staatsexamen Baccalaureaat.

Bij het begin van elk schooljaar dachten haar medeleerlingen dat Rochel ne er dit jaar niet meer bij zou zijn maar de jonge dame weet heel goed wat ze wil.

We hebben haar regelmatig geholpen om enkele boeken te kunnen kopen, om eens wat extra op tafel te hebben, maar de echte motivatie voor het studeren komt van haar zelf en van niemand anders.

Die motivatie voor de studie moet bijzonder sterk zijn want

vanuit haar familie of op het dorpsplein komt geen enkele aansporing voor het intellectueel werk. Thuis kan de studente niet praten over literatuur, haar moeder kan geen letter lezen en heeft andere zorgen dan te luisteren naar poëzie.

De wetten van de elektriciteit heeft Rosel ne gestudeerd bij het licht van een kaars want een elektrisch net is er niet in de streek. Ze kent de naam en de formule van heel wat elementen van de chemie maar een laboratorium of een proef hebben de studenten nooit gezien.

Rosel ne heeft te maken met twee totaal verschillende werelden. In haar vrije tijd werkt ze op het stukje grond dat het gezin huurt. Ze gaat naar de geitenmarkt en probeert het evengoed te doen als haar vader. Alleen mag ze niet mee met de vrachtwagen en daarom legt ze de afstand – maar eventjes 27 km.- te voet af. Dit doet ze met veel plezier om haar moeder niet ongerust te maken.

Niemand weet wat Rosel ne van plan is voor de volgende jaren, maar iedereen weet dat ze haar plan zal trekken om er te komen en ze zal proberen haar broers en zusters een goede toekomst te geven.

Maar zij vergeet ook haar buurt en de kleine gemeenschap waarin ze leeft niet. Ze is niet vergeten dat men haar en het gezin geholpen heeft in moeilijke en pijnlijke dagen en ze wil iets terug doen voor de mensen uit haar omgeving.

Men ziet Rosel ne regelmatig een huisje binnengaan en enkele tijd laten goedgemutst weer buiten komen. Ze heeft daar een dienst bewezen, geholpen waar ze kon. Zo stelt ze zich dienstbaar op als dank voor de hulp die de kleine gemeenschap hen geboden heeft indertijd.

Soms vragen haar medeleerlingen wel eens of ze nog geen vriend heeft. Met de glimlach zegt ze dan dat het nog te vroeg is. Soms praten de studenten ook wel eens ernstig over de

toekomst en dan zegt Rosel ne : kijk eens naar de meeste jonge vrouwen uit onze streek. Ze krijgen het ene kind na het andere en de man beslist nog over de laatste frank in huis.

DAT soort leven wil ik niet, zegt ze met nadruk.

De meisjes knikken dan instemmend en de jongens kennen geen wederantwoord.

In de toekomst horen we zeker nog over Rosel ne.

Velen hopen dat ze later in de later in de politiek zal gaan om het land, het volk een betere toekomst te kunnen geven.

Intussen staat vast dat voor de emancipatie van de vrouw uit het heuvelland niemand zoveel gedaan heeft als deze jonge studente.

P. De Caluw 
scheutist in het heuvelland

Je ontvangt een fiscaal attest bij een gift van minstens 40  .

Wil dan ook op uw overschrijvingsformulier ‘ **NEEN** ‘ schrappen als je een attest wenst, dit bespaart ons heel wat werk. Alles gebeurt bij ons door vrijwilligers en dus gratis.

Schrijf **VANDAAG** over op rek. nr.

BE50 4628 3510 4118

KREDBEBB

S.O.S. Ha ti

Zwaluwstr. 2

8850 ARDOOIE

Bezoek eens onze WEBSITE :

WWW.VZWSOSHAITI.BE

**' Mijn land staat voor grote uitdagingen !
Er verandert wel iets in Haïti,
maar het gaat vooruit als een schildpad '.**
(Gezegde van een Haïtiaans meisje, 16 jaar)

Help dit land in ontwikkeling !!!

***Wat je aan de minsten der Mijnen doet
hebt gij aan Mij gedaan !***

(Jezus van Nazareth)

NOODOPROEP !!!

Hinche : een provinciestedje helemaal in het Noorden van Haïti. Een stadje waar er heel wat leeft en waar de Paters Scheutisten al jaren werkzaam zijn en er **ZEER VEEL VERWEZENLIJKT** hebben.

Nog altijd zijn ze er werkzaam, nu vooral met inlandse paters. Deze spannen zich in om hun werk vanuit een grote edelmoedigheid te volbrengen.

EN ZE SLAGEN DAARIN !!

Maar Hinche is omgeven door kleine gemeenschappen, kleine parochies.

Deze hebben het heel, heel moeilijk om vooruit te komen.

Op hun eigen mensen kunnen ze niet zo veel rekenen want het zijn alle straatarme mensen, die met moeite de eindjes aan mekaar kunnen knopen.

Wat proberen ze te doen?

Hun eerste zorg is een schooltje oprichten EN in stand houden. Dit vraagt een enorme inzet en inspanning.

Daarnaast proberen ze ook de vrouwen wat bij te brengen : hygiëne, afwisselende voeding, lezen en schrijven, het land verstandig bewerken, naaien en huishoudkunde, enz. enz.

Het zijn de alledaagse gewone dingen waar wij niet bij stilstaan, maar die daar heel, heel belangrijk zijn.

Onlangs werd één van die dorpjes geteisterd door een windstoot. Heel wat huisjes werden geraakt en sterk beschadigd.

Iedereen helpt iedereen bij het herstellen.

Maar ook hun **SCHOOLTJE** werd praktisch helemaal vernietigd, ingestort.

Iets wat men broodnodig heeft om vooruit te komen is helemaal vernietigd.

WAT NU ???

Pére Edjode Desmarais , een scheutist, vraagt ons **HEEL DRINGEND OM HULP !**

Kunnen jullie ons helpen?

Alsjeblieft, we zitten aan de grond!

De toekomst van onze kleine gemeenschap hangt ervan af.

Dit schooltje is van levensbelang voor alle gezinnen.

We moeten heropbouwen maar hebben **NIETS !!!**

Misschien goede mensen hebben wij nog wel ergens een stuivertje in onze portemonnee om te helpen?!

Wil je even kijken wat je kan geven?

Wil je dit **NU** doen, want het is zeer dringend.

Ja, ik weet het, het is altijd vragen en nog eens vragen maar moest jij niets hebben, maar dan ook geen cent, zou je niet gelukkig zijn met wat hulp?

Mag pater Edjode Desmarais op u, op ons rekenen?

Mag de kleine parochiegemeenschap nabij Hinche op u, op ons rekenen?

Bedankt, bedankt, bedankt voor je steun en hulp.

André Windels

***ALS IEDEREEN 1 DRAADJE GEEFT,
HEEFT EEN NAAKTE GENOEG VOOR
EEN KLEED !***

Zopas ontvangen mail-bericht

Pater Desmarais Edjode vraagt me heel dringend:
Help ons, help ons aub. met het heroprichten van
ons schooltje.

Straks beginnen de lessen opnieuw. Deze zullen
moeten doorgaan, buiten onder enkele bomen.

En binnen een paar maanden begint het
' Regenseizoen'. Dit wordt een catastrofe.

Alstublieft, help ons !!!

Ik heb hem geantwoord :

ONZE MENSEN DOEN HUN BEST !

Lieve mensen : mogen **zij** – wij op u rekenen? Dank u wel.

HAÏTI : eens de parel van de Antillen !

Een andere zijde van het land.

BROOKLYN :

een grootstad vol krotten , gebouwd op een moeras.

Brooklyn heet de wijk. Een sjieke naam voor een grote
verzameling van krotten en hutjes, neergezet op een stuk grond
dat vroeger een moeras was.

Brooklyn, een buitenwijk van de Haïtiaanse hoofdstad Port-au-
Prince, is nog steeds drassig. De huisjes staan langs open riolen.
Als het regent verandert de omgeving, waar zo'n 120 000
mensen wonen in één grote modderpoel. Er heerst bittere
armoede. De meeste mensen zijn er werkloos, er is geen
elektriciteit en geen stromend water.

Ziek kun er heel vlug worden. Het stikt er van de muggen.

Hygiëne is er onmogelijk en een groot deel van de bevolking is

ondervoed en heeft dus ook geen enkele weerstand.
Er zijn een paar kleine bedrijfjes in Brooklyn : een houtzagerij,
een ruimte waarin gevonden schelpen in de zee worden
schoongemaakt en er is een kleine Rhum fabriek.
De Barbancourt (Rhum) is er zeer gekend in het land.
Deze enkele fabriekjes zijn in handen van een rijke handelaar
die in een prachtige villa buiten Brooklyn woont.
Toch zijn er de laatste jaren wat verbeteringen te bespeuren in
de leefomstandigheden van de bewoners van deze enorme wijk.

In volgend blaadje gaan we daar wat meer over vertellen.
Die verbeteringen zijn er gekomen ook dank zij SOS Haïti !

André Windels